

Reeds de eerste dagen lachte en dolde zij met Hein, die niet wist hoe hij 't had en als herboren scheen nu hij weer eens in huis hoorde lachen, en nu die levenslustige, vroolijke deerne soms met hem stoeide en gekheid maakte.

Bertha zorgde voor alles. Wanneer Hein t'huis kwam vond hij den boel in orde; het eenvoudige middagmaal was goed klaargemaakt; de kamer was opgeruimd, de karweitjes aan zijn kleeren, die er in den laatsten tijd zoo dikwijls bij ingeschoten waren, waren behoorlijk verricht. Matje hoefde zich 't hoofd met niets te breken, zij was er blij om, maar prikkelbaar als zij was, hinderde 't haar toch dat nicht een paar maal vertelde dat zij zooveel achterstallig naaiwerk gevonden had. De achterkamer van de kleine suite was nu geheel voor Matje ingericht. Hein sliep boven op het eene kabinetje. Bertha en de kleine meid op het andere. De zieke bleef veel te bed. Overdag was 't niet zoo erg. Dan was Hein naar 't bureau en het kind naar school. Nicht verrichtte haar bezigheden en de stilte in huis deed Matje weldadig aan, zij dommelde dan veel en dacht weinig, maar 's avonds werd ze helder, dan kon ze heelemaal niet slapen. De tusschendeuren werden gesloten opdat het licht en het gepraat uit de andere kamer haar niet hinderen zouden. Begeerig luisterde zij naar iederen klank die uit die huiskamer tot haar kwam. Ze wist hoe ze daar binnen zaten, gezellig met hun drietjes. Nicht voor het theeblad, Hein naast haar, met zijn pijp, die hij nu zoo ongestoord kon rooken, het kind met haar schoolboeken.

Soms hoorde zij onderdrukt lachen of een uitroep van Bertha: „Ben je mal Hein, laat me met rust!” Er volgde gegiggel, ze waren vroolijk. Vroolijk! En zij keek met brandende oogen in het ziekvertrek rond. 't Kleine nachtlampje, dat nog achter een scherpje stond, verlichtte 't maar flauw, 't was er zoo somber, 't leek wel een graf. Dan werden de tusschendeuren voorzichtig geopend; warm, helder licht stroomde een oogenblik naar binnen. Bertha's gezicht vertoonde zich, verhit, met een jolige, goedmoedige uitdrukking in de ronde oogen:

„Heb je niets noodig Matje? Wil je wat drinken? Probeer eens een koppie thee?”

Neen, zij had aan niets behoefte. Uren lang had zij immers niets noodig. Men moest haar maar stil en rustig laten liggen, dat was voor haar 't beste.

Goedig en welmeenend kwam Hein af en toe een kwartiertje aan haar bed zitten. Hij streefde haar vermagerde hand en beuzelde zoo'n beetje dat zij er van avond toch beter uitzag dan gisteren en lang zoo benauwd niet was. Zij kon niet veel praten en hij wist niet wat te zeggen en onbewust liet hij merken dat hij niet op zijn gemak was en wel weer graag naar de andere kamer zou gaan. Zij haalde wat ruimer adem als hij weg was, ofschoon zij toch zoo verlangde naar zijn komst.

Iederen dag werd zij zwakker en benauwder, maar zij was taai, 't kon nog lang duren. Zij werd goed verzorgd. Haar moeder kwam nog al eens kijken, soms was zij stilletjes weggesnapt, een anderen keer had haar tiran haar genadig verlot verleend. Zuster Anna bracht de een of andere ver-